

Voorwoord

Nederlanders trekken er in hun vrije tijd graag op uit. Ondanks het enorme aanbod van televisie, internet en computergames blijft de behoefte bestaan om in de openlucht te recreëren. Recreatie en toerisme vormen dan ook een belangrijke peiler van onze economie. De totale economische waarde van deze sector schijnt een kleine 40 miljard euro te bedragen. De watergerelateerde recreatie is hierbij goed voor een slordige 4 miljard euro. Eigenlijk is het te gek voor woorden dat er voor zo'n belangrijke sector geen beleidsmatige ondersteuning in de vorm van een specifiek departement of directoraat bestaat.

Recreatie is immers niet alleen een economisch waardevol product, het is ook een perfect glijmiddel voor het creëren van maatschappelijk draagvlak voor natuur- en waterbeheer. Natuurbeheerders beginnen dat langzaam maar zeker te beseffen. Binnen de groene sector zijn er her en der nog wel wat ecofundamentalisten te vinden die de recreant hooguit aan de randen van hun domein gedogen, maar steeds meer natuur- en terreinbeheerders koesteren terecht de burger als participerende bezoeker.

Waterbeheerders hebben hier nog een weg te gaan. Hoewel Water Natuurlijk – een groen-blauwe coalitie van de natuur- en recreatiesector – begin dit jaar de waterschapsverkiezingen won, hebben waterschappen nog steeds wat moeite met het verschijnsel recreatie. De relatie tussen kerntaken als veiligheid en kwaliteitsbeheer en de recreërende burger is ietwat onwennig en kan zeker beter. Bijvoorbeeld wat betreft de sportvissende recreant.

Je zou zeggen dat sportvissers voor waterschappen een belangrijke groep 'gebruikers' vormen. Niet alleen wat betreft hun aantal, maar ook als actieve deelnemer aan het waterbeheer. Sportvissers hebben een directe één op één relatie met het water en de natuur langs plas, sloot en meer. Zij zijn veel meer deelnemer dan toeschouwer en maken voor hun gevoel deel uit van het ecosysteem. Dit is niet iets van de laatste jaren, maar speelt al sinds de hengelsport zich in de naoorlogse jaren als vorm van vrijetijdsbesteding begon te ontwikkelen. Zonder schoon en gezond water kan er immers niet goed worden gehengeld.

Het was dan ook de sportvisserij die de basis legde voor de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren en diezelfde sportvisserij trok begin jaren '90 van de vorige eeuw samen met de milieubeweging ten strijde tegen de eutrofiëring. Anno 2010 is de sportvisserij voortrekker in visstandbeheercommissies waar kennis van en betrokkenheid bij vis worden omgezet in

het behalen van KRW-doelen en het zorg dragen voor een verantwoorde bevissing.

Toch krijgt de sportvisserij nog steeds niet de credits die zij verdient. Het woord sportvisserij leidt her en der tot wat ongemakkelijk gedraai en gesputter over scherpe haakjes, lokaas, vis uitzetten, verstoring of wordt – nog vervelender – simpelweg doodgezwegen. Zo ontving ik onlangs de brochure 'Water als attractie', een prachtig vormgegeven glossy brochure over waterbeheer en recreatie. Veel aandacht voor bootjevaren, klimmen op de Deltawerken, vlotkamperen en cultuurhistorisch fietsen. In deze brochure, een uitgave van oppervlaktewaterbeheerder Rijkswaterstaat, Deltares en het Kenniscentrum Recreatie, wordt echter met geen woord gerept over de sportvisserij. Er staat zelfs geen enkele foto van een man, vrouw of kind met hengel in. Daar hebben de samenstellers echt hun best voor hebben gedaan, of ze zijn zeer handig met Photoshop, want met twee miljoen beoefenaars is de vissende recreant tegenwoordig echt niet meer over het hoofd te zien.

Marco Kraal, Hoofredacteur

